

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 31.

Den 1 Oktober 1922.

50:e årg.

Grupp av indianhövdingar och indiankvinnor.

Till bilderna.

Om Korea har du nog läst och hört åtskilligt. Du vet, att det är ett land i fjärran Östern, som nu lyder under Japans välde. Kanske du också vet, att kristendomen gjort där stora framsteg och att tusentals vunnits för Kristus, fast att det ännu inte är fyrtio år sedan evangelium började predikas där.

Känner du blott litet till Korea, så vet du så mycket mer om indianerna, Amerikas urbefolkning. Om dem har du läst många spännande berättelser och följt dem på deras

jaktfärder och krigiska äventyr. Det allra mesta av allt detta hör dock den förgångna tiden till. Nutidens indianer leva inte längre i krig utan i fred.

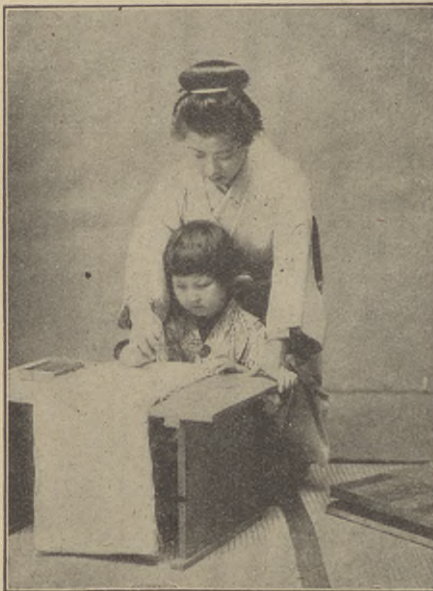
Lillmisse.

Lillmisse var märkvärdigt liten och eländig. Han skulle vara fullväxt efter åldern, för han var över ett år gammal, men han höll sig så mager och tunn och liten,

att främmande, som kom, alltid talade om »kattungen».

Fast han var över ett helt år och hade ett så allvarligt och eftertänksamt humör!

Han var också torftig och klen i det yttre för övrigt: mager och matt i håret, bara grå till färgen, med svarta strimor och litet vitt i aniktet, och så en liten rosenröd nos. Han åt så litet, att man rent kunde undra på vad han levde av. När han fick se ett fat mjölk, sprang han av glädje och ställde sig över det med den smala svansen rätt i vädret. Han liksom

Koreansk moder med sitt barn.

vilde så gärna, men han slickade aldrig med fart och begärlighet, som andra kattor. Han bara stack ned sin lilla tunga helt försiktigt och lapade i sig det översta, så att nosen nätt och jämt vart våt en gång.

— Det är matsmältningen, som inte är som den skall vara, sade mor och tog gärna upp honom i knäet och smekte honom över den hårda ryggraden. Då spann Lillmisse, så att det hördes över hela stugan, och stack sin vita och rosenröda nos ända upp mot mors kind.

— Gu' tröste den, som är klen och liten, sade mor och tog Lillmisse upp på armen.

— Jag tror, att han har bleksot, sade Helga, som var det äldsta av barnen på torpet och hela elva år. Hon hade hört av

de större flickorna i skolan, att när det inte var riktigt fatt med matsmältningen och aptiten, så var det gärna bleksot.

— Dom är inte så snälla och vänliga som Lillmisse, dom där jäntsnärtorna, som pratar om bleksot, sade mor och strök den lilla katten oupphörligen över ryggen. — Han är klen av sig från början, han, och har inga andra i hela världen att hålla sig till än oss här på torpet.

Mor var själv svag och sakta av sig. Därav kom det sig kanske att hon alltid var så öm om alla, som voro små och svaga och värnlösa.

Och alla barnen på torpet voro snälla och goda mot Lillmisse. Ja — skall man säga som sanningen var, så var det inte bara för det han var så liten och eländig; men en trognare och trevligare lekkamrat kunde ingen önska sig. Han följde barnen överallt, var de gingo. Bar det av ner till stranden för att leka där, så kom Lillmisse småjamande efter, litet rädd att bli våt om fötterna mellan stenarna. Men kom gjorde han, steg för steg, oupphörligt jamande, när barnen voro långt ute, där stenarne voro mycket våta och hala.

Och när han hade kommit fram, längst bort där barnen voro, satte han sig på den högsta och torraste stenen och spann så innerligt belåten, som om han var den lyckligaste lilla katt i hela världen, bara för att han var i närheten av barnen.

Och det hände också, att barnen stal sig till att ha Lillmisse i sängen hos sig om natten. Då klämde de honom tätt intill sig i sina armar och viskade till honom att han var den snällaste lilla misse som fanns, och han skulle ha det så bra, så bra. I synnerhet när barnen blevo stora och själva fingo rå.

Och Lillmisse spann och spann och var nöjd. Det var så varmt och tryggt i barnens armar.

I synnerhet när det var kallt ute, voro barnen måna om att Lillmisse skulle ha det gott och varmt. Och det hände att både Helga och Einar kröpo upp ur sängen om vinterkvällen och tassade barfota över både köket och farstun för att locka in Lillmisse, så att han inte skulle vara ute och frysa.

*

Men far på torpet var inte så värst för-

tjust i Lillmisse. Själv var han stor och stark och hårdhänt. — Jag tål knappt se den där skröplige katten, sade han. — Inte vill han äta, och skral och uslig håller han sig, vad vi än gör med honom. Jag skulle hellre ha en stor, stark katt, som det var någon nytta med, eller kanske helst en hund.

fått löfte på en hundracka, och då var det så gott att den skröplige katten fick sluta. I kvällningen hade han så tagit Lillmisse under tröjan och en repstump i fickan och gått till sjön. — medan Lillmisse satt och spann och var tillfreds.

Och far hade gjort sig så hård han kunde. — Bäst för dig, Lillmisse, som är

Barn tillhörande Fox-stammen.

Då kappades man mor och barnen att pyssla om Lillmisse och viska vackra ord åt honom.

— Dumheter! mumlade far och såg med ömkan på den lilla katten.

Så hände det sig en höstkvalld att Lillmisse inte stod att finna. Han hade varit borta från skymningen, och ännu efter kvälldags hade han inte kommit tillbaka. Barnen gingo gråtande lill sångs, och mor hade också röda ögon. Men hon ville inte gråta, så att barnen sågo det.

Far hade berättat för henne, vad det hade blivit av med Lillmisse. Han hade

så eländig, sade han och knöt en stor sten i ena ändan av repet och fäste den andra ändan kring halsen på Lillmisse. Han spann ändå, ända tills han hölls aldeles över det kalla, svarta vattnet under bryggan. Då försökte han hålla igen med sina små stackars klor i fars tröja. Och så förstod Lillmisse ingenting mer: det bara brusade och var kallt och vått och mörkt. Och far gick hem igen — bedrövad han också.

*

Men Lillmisse levde. Repet var väl långt, eller kanske stenen hade kommit att stanna

på någonting högt på sjöbottnen, för Lillmisse hade fått upp huvudet över vattnet och kavade och kavade kring halsen och simmade och simmade i en ring, fast han kom med huvudet under vattnet, bäst som det var. Han var så matt, att han snart inte orkade mer; han tyckte helst han ville sova. Då kände han sig plötsligt fri och vacklade i land. Längre än till båthuset orkade han inte. Där kröp han in och borrhade sig ner mellan gamla segeltrasor och vred och vände och sträckte på sig, tills han kände sig någorlunda torr och varm och krafterna kommo tillbaka. Då skranglade han sig genast upp mot huset igen, fast han var så matt, att han var tvungen att gå in i vedlidret och vila.

*

Barnen hade gått till sängs, då de till sist måste lägga sig, utan att veta var Lillmisse hade tagit vägen. Far var bara tyst, och mor skakade på huvudet. När far också hade lagt sig, vaknade Lill-Einar och snyftade och frågade efter Lillmisse — det var så kallt — stackars misse! Och mor måste upp och trösta honom; men far sov.

Då hördes plötsligt Lillmisses späda jammande utanför, och Einar skrek: — Där är han! Där är han! så att alla de andra vaknade. Mor sprang till dörren och öppnade och Lillmisse kom in, illa tilltygad och skälvande.

Så tog mor upp honom. — Fattige, lilla Lillmissen, sade hon. — Du kommer tillbaka, du, till dom som ville ta ditt stackars lilla liv!

Då spann Lillmisse, så det surrade i hela det lilla rummet.

Far satt upprätt i sängen och strök sig över pannan.

— Käraste Lillmisse, nu skäms jag, sade han och sträckte ut armarne efter den.

— Ja, tala om den, som är liten och fattig och har ingen att lita sig till, sade mor och lade Lillmisse hos far. Och där spann Lillmisse, som om han var i paradiset.

Och Lillmisse vart lika käck igen, och han lever än. Och nu är det mest far, som inte kan låta bli att taga upp honom och stryka honom varligt över hans lilla skarpa rygg.

Oskulden.

*Oskuld, älskade barn, är en gäst från sällare
världar,
skön med sin lilja i hand: på livets brusande
vågor
gungar hon trygg, hon märker dem ej, hon
sover i skeppet,
lugn hon ser sig omkring i människovimlet,
i öknen
stiga änglarna fram att tjäna henne, själv
vet
ej sin härlighet av, men hon följer trogen
och ödmjuk,
följer, så länge hon får, sin vän: förskjuten
ej henne,
ty hon är kommen från Gud och hon har
himmelens nycklar.
Es. Tegnér.*

AVUND är en stöld och har till följd mord, låt vara blott ett mord med tungans svärd genom baktal och förtal.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 8 oktober.

Abraham lyder kallelsen.

1 Mos. 11: 31—12: 9.

Tänkespråk: Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg, du skall vandra; jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig.

Ps. 32: 8.

Hemläsning:

Måndag: App. 7: 1—8.

Tisdag: Luk. 1: 68—80.

Onsdag: Jos. 24: 1—4.

Torsdag: Hebr. 11: 6—10.

Fredag: 5 Mos. 34: 1—12.

Lördag: Jes. 51: 1—6.

Söndag: 1 Mos. 11: 31—12: 9.